

Bazénový mor

Peter Brody

Bazénový mor

Peter Brody

Bazénový mor

Peter Broy

© Peter Broy, 2026

v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Editácia: Beáta Mihalkovičová

Jazyková korektúra: Ľuba Nitrová

Obálka a grafická úprava textu: Miroslav Kulich

Ilustrácie: Anna Paulinyová – Peter Broy

Ilustrácia na obálke: Jozef Glába

Fotografia autora: Miroslav Kormoš

ISBN (brož. väzba): 978-80-570-8570-6

ISBN (epub): 978-80-570-8572-0

ISBN (mobi): 978-80-570-8573-7

ISBN (pdf): 978-80-570-8571-3

ISBN (audio) 978-80-570-8581-2

www.peterbroy.sk

Pre všetkých čitateľov 15+, ktorí sa tešia z absurdnosti života,
pripúšťajú, že aj rozchody môžu potešiť a vedia radostne existovať so
všetkými tými vecami, ktoré ich hnevajú.

I. Život je plný nozhodou

Je obdivuhodné, koľko vynikajúcich a úspešných diel doteraz vzniklo, ktorých ideovou osnovou je stretnutie dvoch ľudí, zaľúbenie, myseľ spaľujúca vášnivá láska, opantávajúca chémia priblíženia a zmyselná erotika tiel. Za všetkých najúspešnejších klasikov alchýmie lásky menujem aspoň Shakespeara, Stendhala, Tolstého či Sládkoviča.

Koľko však poznáme takých diel, ktorých hlavný námet nie je poblúznenie láskou, ale súmrak súžitia, chlad odcudzenia a pragmatizmus alebo absurdita delenia citu a majetku? Oveľa menej. Prečo je to tak? Veď rozchodov je takmer tak veľa ako stretnutí. Vysvetlenie je jednoduché. Ani mnohí literárni velikáni sa v skutočnosti nevedia úspešne zmocniť tejto témy. Veď o čo jednoduchšie je pobláznit' pobláznením ako chladom a dezilúziou? To druhé dokážu len tí najlepší z nich.

Rozchod partnerov sa, bohužiaľ, vo všeobecnosti považuje za niečo veľmi tragické. Býva príčinou mnohotýždňového utrpenia, fyzického a duševného živorenia, srdcervúceho plaču, straty zamestnania, rozpadu ostatných vzťahov aj osobnosti. Niekedy dokonca nesieme rozchod horšie ako smrť jedného z najbližších. Paradoxom je, že ľudia sú schopní mesiace oplakávať stratu milovaného partnera, s ktorým by sa aj tak najneskôr o dva roky rozišli pre úplné nepochopenie, zvrhlé a zákerné správanie sa a vzájomnú nenávisť. Namiesto toho, aby rozchod brali ako všednú a normálnu vec a hlavne príležitosť na nový, lepší život, plačú a ničia sa, hoci by sa mali skôr smiať a radovať.

Rozchodom sa končí deväť z desiatich vzťahov. Cieľom poviedok tejto prvej časti knihy je rozchod detabuizovať, dekriminalizovať, dekontaminovať a detoxikovať. Ukázať ho taký, aký skutočne je. Uvoľňujúci, posilňujúci, inšpirujúci, povznášajúci a zaväzujúci. Pobavte sa na malichernosti pseudoprotblémov, banálnosti zápletiiek a na zbytočných trápeniach tých druhých. A keď partnerský rozchod postihne vás, nesmúťte. Prečo sa sebatrýznivo brániť niečomu, čo vás zbaví zlého a nefungujúceho a dáva vám šancu začať nový, lepší život? Skúste to. Ešte dnes pošlite svojho partnera k vode a vychutnajte si to. Začína sa veľká oslavná párty!

Inzerát

František Koložvári, redaktor inzertného oddelenia portálu blízkoksebe.com, ráno v kancelárii vypil kávu a zapol počítač. Využil dobu jeho nábehu, aby vizuálne ocenil kvality novej stážistky Olejníkovéj. Potom spustil generovanie reportu úspešnosti včerajších inzerátov. Portál blízkoksebe.com bol serióznym, úspešným líderom na trhu zoznamovania sa. Aj preto, že jeho prioritu vždy predstavoval spokojný zákazník. Preto sa zhruba pred rokom vedenie rozhodlo začať poskytovať podporu zákazníkom, ktorým neprišli na inzerát žiadne odpovede. Za túto činnosť bol zodpovedný práve František. Vedel, že úplne zlý zákazník nejestvuje a že zoznámiť sa môže každý. Zlý môže byť iba inzerát. Dnešný report odhalil desať inzerátov bez registrovanej odpovede. Napriek tomu, že Koložvári mal za sebou roky praxe a bol už úplne bezcitný, zhrozil sa pri čítaní prvého z nich:

„Charakterný elektrotechnický inžinier, t. č. bez zamestnania hľadá citlivú slušnú ženu, ktorú by mohol ľúbiť až do smrti. Budem ti oporou, vzorne sa starať o teba aj o našu záhradku.“

František vytočil kontaktné číslo inzerenta inžiniera Masaroviča a predstavil sa i dôvod svojho telefonátu.

- Podme od začiatku. Vynechal by som slovo charakterný.
 - Na charakternom trvám, to je v živote dôležité.
 - Ale to ženy vôbec nepotrebujú počuť, – vyjadroval svoje dlhoročné skúsenosti redaktor František.
 - Muž, ktorý prosí o lásku na celý život, je ženám na smiech.
 - No dovoľte! Ako môžete ženy tak dehonestovať?
- František pochopil, že to bude ťažší oriešok. Skúsil to ináč.

– Nemusíte všetky svoje tromfy odhaliť už v inzeráte. Inzerát musí byť krátky a zaujať, vyvolať túžbu. Môžem vám prečítať inzerát, na ktorý sme mali včera najviac odpovedí?

– Čítajte.

– „Si atraktívna žena, ktorá chce opustiť sivotu bežných dní? Ozvi sa bohémovi, moje Porsche je už pripravené.“

– Ale to vôbec nie som ja! Nemôžem predsa klamať. Iste uznáte, že „môj moped je pripravený“ nie je veľmi pôsobivé.

– Nechcem, aby ste podali ten istý inzerát. Moped vynecháme. Charakterný vynecháme. Aj lásku až po hrob, starostlivosť o záhradu. Aj oporu a to, že ste nezamestnaný. Aby sme ich neodplašili.

– No a čo potom zostane?

– Nič, ale napíšeme niečo odlišné. Dáme do evidencie iné vaše klady. Aby sme ich prilákali.

– Ale ja už žiadne iné podstatné klady nemám.

– Máte, len o nich neviete. A obalíme ich do tajomstva. Sľúbime prekvapenie. Budú šaliť.

– A prekvapenie bude, ako že prídem na mopede?

– Ja nežartujem, už som to zostavil za vás. Budete mať minimálne päťdesiat odpovedí. Môžem vám to prečítať?

– Bojím sa.

– A uverejníme vám to zadarmo.

– Tak čítajte.

– „Zahod' nudu. Chceš prežívať dni plné lásky, sexu a prekvapení? Zariadim to.“

– Chápte, ja nepotrebujem ženu na jednu noc, ale na trvalý vzťah.

– Veď presne to z inzerátu vyplýva. Dni plné lásky a sexu, nie jedna noc.

– Ja nechcem dni, ale roky.

– To jej môžete povedať neskôr.

– Mohli by sme vynechať slovo sex?

– A chcete ho vynechať aj reálne v živote?

– No, to nie. Ale nie je potrebné hovoriť o tom.

– O sexe treba hovoriť. Verte mi. Mám skúsenosti s vyše stotisíc inzerátmi.

– Ja si myslím, že keď tam bude „dni plné lásky a prekvapení“, tak je tam všetko. Aj sex.

– V inzeráte musí byť všetko povedané po lopate. Ženy túžia po dobrom sexe nemenej ako po životnej opore.

– Tak dajme „dni plné lásky, nehy a prekvapení“.

– Suché! Radšej teda aspoň „dni plné lásky, vášne a prekvapení“.

– No dobre. A aké prekvapenia myslíte?

– Máte niekoľko dní na to, aby ste niečo vymysleli.

– Hm...

– Zajtra vám to vyjde.

– Ďakujem.

Inžinier Masarovič si zo sedemdesiatich troch odpovedajúcich žien vybral Ramonu. Ramona si po pár týždňoch intenzívneho vzťahu uvedomila, že sľubované a ňou očakávané prekvapenia asi neprídu a tresla za sebou dverami. Masarovičovi, hoci nevedel prečo, vôbec neprekážal rozchod s Ramonou a ani to, že zažil vzťah len na „niekoľko dní“. Úplne sám si bez Františkovej pomoci zostavil nový inzerát. Prišlo mu deväťdesiat odpovedí. Vybral si tú, ktorej pisateľka sa skrývala za sľubným menom „Tvoje mačiatko“.

Motýle pod sukňou

Mladá, ambiciózna a inovatívna učiteľka Buberníková, čerstvá laureátka ocenenia Učiteľka roka požívala vysoký kredit. Gymnazisti oceňovali jej plamenný prednes a hodiny okorenené netradičnými zadaniami, súťažami a rozbormi. Slovenčina sa z hodiny nudy premenila na zaujímavú diskusiu a tešili sa na ňu všetci vrátane Mésároša, ktorý minulý rok do triedy prepadol. Priaznivcom tohto predmetu sa stal, keď Buberníková predniesla rozbor básne Jána Smreka Dievča v rozkvet. Veršu „dve biele sopky, v ktorých láva vrie a ktoré sa búria k nebezpečnej hre“ venovala celých päť minút. To ho prebudilo z jeho zvyčajného spánku a odvtedy už na slovenčine nezaspal. Poslednou vydarenou inováciou Buberníkovej bolo, že na literatúre požiadala študentov, aby napísali svoju vlastnú báseň na tému láska. Dala im na to týždeň. Celých sedem dní o ničom inom nehovorili, básnili, upravovali, recitovali. Určite ich toto domáce zadanie zaujalo a potešilo viac, ako keď mali prečítať Tolstého Vojnu a mier.

Buberníková sedela za katedrou s hlavou podopretou rukami a tuho premýšľala, čo má povedať Kúdelkovi. Recesista Kúdelka práve dorecitoval svoju báseň na uvedenú tému, poklonil sa a usmieval. Viditeľne sa tešil z krátkeho potlesku spolužiakov, ale ešte viac z toho, že triedu pobavil a rozosmial, čo napokon bolo jeho prvotným cieľom. Text básne bol takýto:

Láska

Neviem, kde som.

Neviem, kam ísť.

Neviem, či s ňou

a či skôr s ním.

Neviem, kto som.

Neviem, čo chcem.

Len jedno viem,

že sa mám rád.

Profesorka Buberníková po krátkej úvahe zvolila nasledujúcu stratégiu:

– Kúdelka, neprekvapil si ma, aj keď priznávam, že je to o trochu lepšie, než som očakávala. Tvoju prácu však nebudem môcť hodnotiť lepšie ako štvorkou.

– Prečo, pani profesorka?

– Nesplnil si zadanie.

– Ale ako...?

– Jednou z požiadaviek bolo, že báseň bude publikovateľná v školskom časopise. Táto určite nie je.

– Prečo?

– Nebudem s tebou diskutovať. Zohľadním však, že to má slušný rytmus! Trojka.

Na vylepšenie horkého pocitu v ústach vyvolala Buberníková ešte snaživú Sládečkovú. Tu sa žiadne problémy neočakávali, čo sa v skutočnosti plne potvrdilo. Sládečková hanblivo zastala pred tabuľou, pohľad vyvrátila do stropu a s viditeľnou trémou predniesla:

Láska je večná

*Tvár horí plameňom,
v blúzke napätie,
v sukni čupia motýle,
nebezpečenstvo požiaru.*

*Láska naša je navždy
a je viac ako ošial tejto horúčky.*

*Len jedno viem:
Najskôr chcem prsty naše zdobiť leskom obrúčky.*

Sládečková mala rovnako ako Kúdelka pocit dobre vykonanej práce. V prvej strofe prekonala samu seba. S týmito zmyselnými veršami mala veľké problémy, dlho do noci ich ešte včera prepisovala. Aj tak zrumenela, keď ich recitovala. Stále sa ešte neodvážila pozrieť na spolužiaka Strateného, o ktorom písala v poslednom riadku diela a ktorý bol teraz tiež mierne červený. Obzvlášť potom, ako mu Kúdelka po odoznení básne zablahožela.

– Výborne, Sládečková, nemám čo dodať. Je tam cit, pekné obrazy a skutočná láska! Hodnotím na výbornú!

Kúdelku to vôbec nerozrušilo. Na jednej strane považoval Sládečkovej báseň za sračku, ale na druhej strane bola trojka tohto roku jeho zatiaľ najlepšou známkou zo slovenského jazyka. Zvyšok jeho dňa bol skôr tradičný. Popoludní si zahral futbal, gól nedal, ale vyhrali. Playstation, dve pívá so Smutným v staničnom bufete a bol v posteli. Až tam v ňom začalo klíčiť semeno nespokojnosti a nespravodlivosti. Prehral si na mobile nahrávku z recitácie Sládečkovej. Raz, dvakrát, trikrát. Vstal, zapol počítač a začal písať nasledujúci list:

V Brezne, 24. apríla 2026

Vec: Žiadosť o prehodnotenie známok zo slovenského jazyka za zadanie: Vlastná báseň na tému „Láska“

Vážení pán riaditeľ,

žiadam vás úctivo posúdiť dnešné hodnotenia domácich úloh zo slovenskej literatúry pani profesorkou Buberníkovou. Mali sme domácu úlohu:

Báseň na tému Láska

Rozsah 2 strofy po 4 riadky

Verš: voľný podľa uváženia autora

Báseň má byť bezpodmienečne vlastná, pozitívna a publikovateľná v školskom časopise.

Domnievam sa že hodnotenie môjho vypracovania známkou tri (dobrý) a súčasne práce študentky Sládečkovej známkou jedna (výborný) nie je spravodlivé. Sládečkovej báseň je

- plná fráz a kliché*
- odtrhnutá od života a reality*
- neprináša žiadny nový a vlastný pohľad na tému láska*
- má zlý rytmus a verš*

pričom moja práca nemá žiaden z týchto nedostatkov a navyše

- je iná a nová a v pozitívnom duchu dokazuje moju originalitu*
- okrem hlavnej témy rieši aj iné problémy. Hľadanie miesta mladého človeka v živote a otázky džendra.*

Obe básne sú priložené.

Viem že je pre vás veľmi citlivá otázka zmeniť hodnotenie vášho pedagóga. Ale obraciam sa na vás preto lebo vás považujem za spravodlivého. Bude to signál pre všetkých že nepodporujeme memorujúcich žiakov. Lebo tí budú memorovať aj po skončení našej výbornej školy. Pričom by mali skorej kritickým myslením rozvíjať vlastť. Nie?

Vopred vám ďakujem.

Peter Kúdelka študent 3. C triedy

Kúdelka s pocitom veľkého uspokojenia vytlačil svoj list, podpísal a vložil ho do obálky. Obzvlášť bol hrdý na jeho geniálny záver a už sa tešil, ako vypálil Buberníkovej rybník. Na druhý deň ráno zaklopal na dvere kancelárie tajomníčky školy a odovzdal jej obálku s označením „Do rúk riaditeľa školy“. Kúdelka však urobil chybu. Nevyužil šancu mlčať. Na jeho ospravedlnenie treba povedať to, že nechápal, o čo riaditeľovi a Buberníkovej ide, mal iba 17 rokov a urobil to v dobrej viere, že má pravdu a že za pravdu treba bojovať.

Buberníková bola na pohovore u riaditeľa, ten v princípe súhlasil s jej hodnotením, ale vyčítal jej, že vyvolala známeho provokatéra Kúdelku a nedala skôr šancu Kropaníkovi, aby si opravil pätku z diktátu. Najmä keď jeho otec, vplyvný sponzor školy, bol osobne intervenovať u riaditeľa. Celkový vplyv Kúdelkovej trucoperácie na jeho nasledujúce hodnotenia v slovenčine a aj v iných predmetoch možno vyhodnotiť ako negatívny.

Po niekoľkých týždňoch táto aféra prekrytá mnohými inými upadla do zabudnutia. Jej uzavretie sa však prekvapivo konalo o niekoľko mesiacov na lyžiarskom zájazde. Táto dlho očakávaná akcia znamená intenzívne celodenné lyžovanie, hygienu, večeru, prípravu na oficiálny program, oficiálny program, večierku o desiatej, neoficiálny program bez prípravy a s alkoholom do tretej rána. Na štvrtý deň ostali v spoločenskej miestnosti hotela iba dvaja takí, ktorí neboli z predchádzajúcich troch dní smrteľne unavení. Kúdelka, lebo bol na ponocovanie najväčší expert a Sládečková, lebo každý deň dodržala večierku o desiatej.

Kúdelka sedel otrávený, že nemá s kým piť a sledoval Sládečkovú, ako si píše do denníka. Nemal najmenšiu chuť stráviť čo i len minútu s tou bifflošskou kravou, a preto sa rozhodol pobrať sa do izby.

– Peter, počkaj, chcem ti niečo povedať.

Najradšej by ihneď zmizol, ale keďže sa mu zachcelo vyvrátiť sa na nej za všetko a pomstiť sa jej, otočil sa a sadol si.

– Vieš, o čom.

– Vyser sa na to.

– Nie, ja som ti chcela povedať, že sa mi tvoja báseň páčila.

Kúdelka bol taký prekvapený, že sa nezmohol na nič lepšie ako na:

– Ty si píšeš denník?

Ale vzápätí strýpol, lebo dostal strach, že mu bude z neho čítať.

– Vieš, že nemám kamarátku, tak je to taký môj jediný dôverník.

Kúdelku to nijako nerozcítilo. Zato si všimol, akú rozkošnú hrud' Sládečková doteraz schovávala. Dobre zblízka videl aj kolená, ktoré vykúkali z mierne vyhrnutej sukne. Cítil jej vôňu a nebola mu nepríjemná. Pochopil, že to dievča potrebuje metodickú pomoc. Postavil na stôl fľašu borovičky a nalial do dvoch štamprlíkov, ktoré vybral z vrec-ka. Sládečková nevediac prečo urobila to, čo ešte nikdy predtým. Vy-exovala štamprlík a sama ostala prekvapená, čo z nej vypadlo:

– Dobrá, nalej mi ešte jeden.

Ich debata potom pokračovala a gradovala k obojstrannej spokoj-nosti. Nakoniec sa Sládečkovej báseň ukázala ako nie úplne odtrhnutá od reality. Napätie v blúzke bolo uvoľnené, motýle pod sukňou Kúdel-ka najprv s nehou ponaháňal, až nakoniec úplne uleteli. Sládečková zaspávala o štvrtej hodine ráno celá rozpálená a vôbec pritom nemys-lela na toho, komu nedávno chcela zdobiť prst leskom vzácného kovu.

A ani mu ho nikdy neozdobila.

Zjavenie

Rudo sedel v kresle s pohárikom vína v ruke. Niekde v kuchyni bzúčala mucha, bolo počuť aj zvuk klavíra o dve poschodia vyššie. Nahlas si hovoril pár viet, ktoré opakoval skoro každý deň, ktoré nemali v tom momente zmysel, nevedel prečo, ani si to veľmi neuvedomoval: „Zabehnem stovku pod desať sekúnd? Ťažké je ľahko žiť. Ako veľmi ma miluješ? Sedem z desiatich.“ Potom sa zháčil, lebo si predstavil, že ho Linda môže počuť. Dva roky takto sedel sám takmer každý večer. Samota mu neprekážala, dalo by sa povedať, že sa z nej svojím spôsobom tešil. Dnes však bolo všetko ináč. Bol v eufórii a nebol sám. Vedľa v spálni spala Linda. Pred chvíľou sa s ňou miloval. Ešte len včera sa prvýkrát bozkávali a tešili sa, že sa dnes stretnú. Nikdy nebol taký zamilovaný. Napriek tomu, že už mal štyridsať rokov, vzalo ho to oveľa viac ako hocikedy zamlada. Nebol sám, kto bol z Lindy rozrušený. Suseda oproti stihla zazrieť, že si ju vedie domov. Preto o jeho návšteve vedeli už štyri jej blízke osoby. Svoje rozhorčené, veď ešte ani hlina nesadla na hrobe jeho manželky! Rudo o ich zdesení zatiaľ nevedel, ale aj keby vedel, nijako by ho to nerozhodilo. Urobil iba to, čo chcel a to, čo mal. Nič zlé. Keď Frederika pred dvomi rokmi zomrela, už to predsa medzi nimi dávno nefungovalo.

Výborný deň! Imponovalo mu, že po ňom krásna Linda túži. Bol tiež veľmi spokojný s výkonom, ktorý práve podal. Báľ sa, aby nepocítila trinásťročný vekový rozdiel. Nepocítila. Vybavovali sa mu všetky momenty z posledných dvoch hodín. Najlepších dvoch hodín v jeho živote. Chvíľu sa z toho tešil. Keď sa zdvihol, aby si k Linde ľahol spať, ozvalo sa zvonenie pri dverách. Kto to o desiatej večer otravuje?

Otvoril dvere. Pred ním stála jeho manželka a mierne sa usmievala. Ostal ako obarený. Pozerali sa na seba. Ona nežne a priateľsky, jemu sa vôbec nedarilo skryť prekvapenie a zmätok. Nevedel, či blúzni alebo či má halucinácie. Začal pripúšťať, že existujú duchovia alebo možno aj biologickí dvojníci. Na druhej strane dobre videl jej jamky v lícach, znamienko na krku, cítil jej toaletnú vodu.

– Vedela som, že budeš prekvapený, som to naozaj ja. Nepustíš ma dnu?

Ustúpil, pustil ju dnu a pokynul rukou.

– Sadni si, ako doma...

Až potom si uvedomil, čo povedal. Nevedel, čo urobiť. Bol predsa pri nej, keď umierala, keď jej lekár zatlačil oči, bol stále tam, keď ju zriadenci prikrytú odvážali. Všetci po pohrebe videli, ako zasypali jej truhlu.

– Veď ja som doma, teda dúfam, skoro nič sa tu nezmenilo.

Nohy si preložila presne tak, ako to vždy robila. Čo má robiť? Nepatrilo by sa ju pobožkat? Na druhej strane, keď si predstavil, že ak ju objíme, možno sa prepadne do jej polorozloženého tela alebo bude cítiť mŕtvolný pach, rozhodol sa k nej nepribližovať a sledovať, ako sa situácia vyvinie. To predsa nemôže byť pravda...

– Vysvetlím ti to. V márnici som sa prebrala. Neskôr sa zistilo, že som bola v takzvanom kontraextulárnom stave. Je to taký veľmi vzácny druh kómy, ktorý nastáva iba u jedného zo sto miliónov ľudí. Volá sa to Schied-Wranglerova kóma. Vďaka nej sa zastavili všetky telesné pochody, ale aj moja choroba. Je to dosť komplikované. Všetko ti poviem neskôr. Veď teraz budeme mať veľa času.

– Ale veď sme ťa na pohrebe zasypali v dvojmetrovej jame...

– Stačilo sľúbiť pár euro chlapíkovi v márnici a on dovážil truhlu pieskom. Ja som v nej už nebola. Dohodli sme sa predsa, že ma nebudeš vystavovať.

– Ale prečo si to urobila, prečo si prišla až teraz, po takmer dvoch rokoch?

– Nechcela som, aby si mal po tom všetkom ďalšie starosti. Dávať ma dohromady. A chcela som ťa prekvapiť. Vrátiť sa vo forme. Pekná.

Mala skutočne pravdu, vrátila sa naozaj ako veľmi šarmantná, o to viac mu to bolo nemilé.

– No ale čo ak by som si medzitým niekoho našiel?

Neskoro si uvedomil, že táto poznámka bola veľmi nevhodná. Obzvlášť v takej prekérnej situácii, keď v spálni spala Linda. Celá holá s otrčeným zadkom, ktorého sa pred polhodinkou zmocnil. Zalial ho studený pot. Začal zrakom kontrolovať, či nič nevidno. Našťastie bol horúci deň a Linda k nemu vbehla iba v ľahkých šatôčkach a šľapkách, ktoré si odložila až v spálni, keď s ním šla do postele. Linda je zlatíčko, umyla, utrela a uložila aj dva poháre, ktoré po nich ostali.

– Keď s niekým žiješ desať rokov a máš otvorené oči, tak vieš, na čom si. Veľmi dobre ťa poznám, Rudo. Vedela som, že mi ostaneš verný. Najmenej tri-štyri roky.

– Nedáš si niečo na pitie?

– Ďakujem, obslúžim sa. Nič som nezabudla. Viem, kde je bar, ľad aj poháre. Mimochodom, musím ťa pochváliť, máš tu upratané. Pekne to tu udržiavaš. Priznám sa, trochu som sa preto trápila.

Bolo zbytočné vysvetľovať jej, že celé ráno upratoval, lebo mala prísť Linda. A že ak by prišla včera, vyzeralo by to úplne ináč. Prečo radšej neprišla zajtra? Nemal žiaden plán. Táto osoba bola skutočne jeho viditeľne nezosnulá manželka a viditeľne nechcela odísť.

– Ale moje obľúbené Diplomatico tu už nemáš, to musíme napraviť!

Frederika cestou od baru ku gauču prešla okolo dverí spálne. Trýpol, že ich otvorí a nazrie dovnútra, ale zamierila k nemu a prisadla si.

– Rudo, som taká rada, že som doma! Ani si to nevieš predstaviť. Mala som veľa času rozmýšľať. Myslím, že som dozrela. Náš život sa musí zmeniť. Musíme sa znova vedieť radowať z drobných vecí. Mám veľa nápadov. Viem, že som urobila chyby a chcem sa ich vyvarovať. Budeš so mnou šťastnejší ako predtým. Budeme sa o tom veľa rozprávať. Povieš mi, čo všetko máš nové. Ale teraz chcem skočiť na pár

minút za Veronikou na prvé a za Petrou do vedľajšieho vchodu. Tie budú rady! Veľmi mi chýbali. Pravda, menej ako ty.

Pritúlila sa k nemu. Objal ju okolo ramien. Keď cítil jej telo, silu objatia, opustili ho posledné stopy pochybností. Vzdychna od neskutočnej úľavy, pobozkala ho na líce a rozbehla sa zvestovať veľkú novinu susedám so sľubom, že o chvíľu je späť.

Keď osamel, nalial si ďalší pohárik a plne si uvedomil, v akej situácii sa nachádza. Má iba dve možnosti riešenia. Jednu veľmi zlú a druhú ešte horšiu. Vyhnat Lindu alebo vyprevadiť manželku. V prvom prípade: ako má Linde vysvetliť, že vyznania lásky a prísľuby spoločného života, ktoré jej adresoval dnes a včera, už neplatia? Alebo ako presvedčiť manželku, že je oveľa horší, ako si myslela, že na ňu tak skoro zabudol a začal sa obzerať za cudzími ženami? V oboch prípadoch slzy, vzlyky, výkriky, hystéria.

Bol očarený Lindou, jej mladosťou, krásou, jej zadočkom, vôňou, jej všetkým. Vzrušovali ho predstavy, že budú spolu a čo budú robiť. Neveril, že sa Frederika zmenila, že to s ňou môže byť lepšie ako s Lindou. Preklíňal jej bláznivý nápad prekvapiť ho, preklíňal Schied-Wranglerovu kómu i to, že ju nedal hneď spopolniť. Chcel sa túliť k Linde, užívať si spoločné rozkoše a pohodu. Na druhej strane začínal tušiť, že nedokáže Frederiku sklamať a vysvetliť jej, že desať rokov spoločného života je preč. Keď si navyše predstavil svokrinu reakciu, intrigy a ohováranie, cítil, že sa jeho ľúbostná romanca rozplýva. Skoro sa rozplakal.

Napadlo mu, že ak by sa mu podarilo rýchlo dostať Lindu nejakým šikovným spôsobom za dvere, mohol by naoko žiť s manželkou a mať ju za milenku. Frederika by na to zrejme neprišla, ale Linda by ho asi poslala do čerta. Napadlo mu tiež, že v takejto situácii by mohli žiť spolu všetci traja. Frederika by s tým vlastne mala súhlasiť. Veď musí uznať, že sa v bigamii ocitol nevinne. Bol to vlastne podvod z jej strany, minimálne zamlčovanie informácie o tom, že nie je mŕtva. Nie je to náhodou trestný čin? Poradí sa s právnikom.

Vtedy sa otvorili dvere spálne a vyšla nahá Linda.

– Kde si? Prečo si za mnou neprišiel? Mohli sme to ešte raz otočiť... Takto som zaspala... Ale mám stále chuť...

Sadla si k nemu, jemne vyholenú šušku pritlačila na miesto, kde pred chvíľou sedela jeho manželka. Bradavky mala červené, vztýčené, velikánske. Za normálnych okolností by mu vystrelil do výšky, ale teraz sa ho veľmi prirodzene zmocnila panika a v jeho nohaviciach nevznikol žiaden tlak. O pár minút sa vráti Frederika. Ani sa neodvážil pomyslieť, čo všetko by mohlo nastať. Má Linde vysvetliť, že sa vrátila manželka? To Linda neznesie. Alebo si skôr bude myslieť, že sa zbláznil. Nebolo by to tak lepšie? Pár dní by prežil na klinike a prišiel by domov, keď sa situácia upokojí.

– Dajme si predtým ešte pohárik.

Pokúsil sa získať čas na premýšľanie, ale vzápätí si uvedomil, že vlastne žiaden čas nemá. O chvíľu s úsmevom na perách vojde jeho manželka a on nie je schopný nič vymyslieť. Lebo sa to ani nedá. Stúpil mu tlak, potili sa mu ruky a čelo. Nalial si plný pohár (na Lindu úplne zabudol) a vyexoval ho. Nalial si druhý. To je jediné, čo mu zjednoduší situáciu. Nefungovalo to ani zďaleka stopercentne. Uvedomil si, že musí Linde všetko oznámiť prv, než sa otvoria dvere.

– Linda, Boh nepraje našej láske.

Bol úplný ateista, ale nič lepšie mu nenapadlo.

– A potrebujeme ho?

Linda nečakala na odpoveď. Vybrala mu ho z trenírok a vzala ho do úst. Ticho v obývačke prerušilo naliehavé klopanie na dvere. Frederika z pochopiteľných príčin nemala kľúče. Zatmelo sa mu pred očami.

Keď sa prebral, Linda spala vedľa neho, ruku s tetovaním mala položenú na jeho bruchu. Bolo ráno. Frederiku nevidel. Rozmýšľal. Kde je? Odišla? Nebol to predsa len sen? Zrazu sa ozvalo zvonenie. Vyliezol z postele, natiahol si župan a s malou dušičkou otvoril dvere. Suseda, vďaka Bohu! Priniesla punčové rezy. Poďakoval, s úľavou si sadol do kresla. Naozaj to bol iba sen! Nalial si whisky a zamyslel sa. Má ju stále hlboko zapísanú v duši. Asi preto mu podvedomie takto pracuje.

Zašiel na Frederikin hrob, ospravedlnil sa jej, že dlho nebol. Položil bielu ružu ako zvyčajne, pomodlil sa otčenáš. Ešte ani dobre nevyšiel z cintorína a už myslel na Lindin zadok.

Prešlo päť rokov. Povýšili ho. Mal nové auto, nemohol už čítať bez okuliarov a v noci začal chodiť na záchod. Nemali s Lindou zlý život. Prvé roky si vychutnávali všetko, čo bolo spojené s poblúznením z ich lásky. Zadok mala stále dobrý a ešte ho dlho bude mať. Veľa spala. Pred rokmi sa rád na ňu pozeral, ako spí. Obdivoval jej telo a uvoľnenosť. Potom sa mu zdalo, že spí príliš veľa. Aj cez deň. Aj vtedy, keď by mala robiť niečo iné. Najprv mu to prekážalo. Teraz sa začal znova tešiť zo vzácných chvíľ samoty. Dnes večer tiež už o deviatej odišla do postele. Dočíta si knižku od Umberta Eccy. Zavrel dvere spálne, s potešením sa usadil do kresla. Neprečítal ani dve strany, keď niekto zazvonil pri dverách. To môže byť iba suseda s koláčom. Vedel, že by nemal, ale tešil sa. Otvoril a zmeravel, keď uvidel Frederiku.

– Môžem ďalej?

– Pod'.

Sadli si oproti sebe. Nalial po pohárik. Usmiala sa.

– Prečo som prišla? Keď si ma pred piatimi rokmi kvôli tej frnde vysotil z dverí, nedala by som ani deravý groš za to, že opäť prekročím prah týchto dverí. Ale čas je ten najlepší brusič hrán. Minulý rok som si uvedomila, že sa už na teba nehnevám. Skôr sa mi začali v pamäti vynárať pekné veci, ktoré sme spolu zažili.

Nečakala, že jej odpovie. Pokračovala, lebo sa bála, ako bude manžel reagovať, ale chcela to zo seba čo najskôr dostať.

– Stále sa ešte stretávam so susedami, lepšie kamarátky nemám. Povedali mi, ako s tebou tá tvoja nová zametá... Prepáč, že som taká priama.

– Možno je to trochu pravda, ale neboj, nedám sa. Nič nie je biele ani čierne.

– Keď som im povedala, že tá opäť skúsím presvedčiť, veľmi ma odhovárali. Myslia si, že som úplne ohlúpla. Neviem, či nemajú pravdu.

Vôbec nezostarla. Bola o dosť staršia ako Linda, ale to niečo iné v nej stále cítil. Vôbec sa jej nebál. Nebál sa ani, že by Linda mohla otvoriť dvere spálne. Páčila sa mu jej bezprostrednosť, pozrel sa jej na prsia a už jej chcel povedať, že vôbec neohlúpla, ale zháčil sa.

- Mala si nejakého chlapa?
- Áno. Minulý rok. Trvalo to šesť mesiacov.
- Čo sa stalo?
- Bol to somár. Nechajme to. Linda je pekná. Viem to. Videla som ju.
- Máš pravdu. Nehovorme o nej. Aj na teba sa dobre pozerá.
- Nalej mi ešte pohárik.
- Mám Diplomatico.
- Všimla som si.

Hovorili spolu vyše hodiny. Kde býva. Ako sa majú rodičia. Kam zmizol fikus z chodby. Že treba vymaľovať, čo videli, čo im chutilo. Kde boli vlni na dovolenke a že je škoda, že nemali deti. Počúval ju. Tiež cítil potrebu povedať jej, že ho povýšili, je tam spokojný, už sú prví na trhu. A prestal fajčiť. Bola uvoľnená a jemu neprekážalo, že je s ňou a vedľa spí Linda. Dopila a kývla hlavou na dvere spálne.

- Viem, že tam je. Neboj sa, idem preč. Nebudem na teba tlačiť. Nie som ten typ a ty si to nezaslúžiš. Ak budeš chcieť, zavolaš.

Usmiala sa. Nevedel, čo povedať, tak mlčal. Postavila sa. Odprevalil ju ku dverám. Pobožkali sa na líca. Vedela, že sa za ňou pozerá. Len pár krokov a zabočila dolu schodmi. Ostal stáť vo dverách. Klopanie jej podpätkov postupne tíchlo v tme a kadencia zvuku klesala, až kým nezanikla za bránou, ktorej zabuchnutie bolo to posledné, čo počul. Ešte chvíľu cítil jej vôňu, kým sa úplne nevyparila. Ale v hlave mu všetko ostalo.

- Vstávaj, vstávaj! - počul Lindin hlas. Otvoril oči a uvidel Lindu, ako naňho vyplazuje jazyk.

Nemusel veľmi rozmýšľať, aby pochopil, že to bol opäť sen. Zázraky sa nedejú.

- Deväť hodín, pán veľkomožný! Hm! Stojí ti. Chceš?

– Nie, ďakujem, nejako teraz nemôžem.

– Padavka!

Po raňajkách vzal sviečky a vybral sa na cintorín. Ešte toho roku si Linda zbalila veci a odišla. Ani mu to veľmi neprekážalo.